

Kríza identity Západu

- CZ24 News | 29. dubna 2021

Identifikácia je jadrom ľudskej lojality. Identifikujeme sa s rodinou, s obcou a s národom. Stotožňujeme sa myšlienkami a názormi, so skupinami, ktoré zdieľajú tieto názory. A presadzujeme zlúčenie viery a spoločenstva, idey a národa.

Prostredníctvom tejto vrodenej formy identifikačnej lojality národy a idey, vrátane našich vlastných národov a ideí, prosperujú a prežívajú. Čoraz častejšie **zlyhávanie tohto procesu** patrí medzi faktory, ktoré zabíjajú Prvý svet.

Veľká časť problému spočíva v tom, že Prvý svet a jeho idey a systémy viery už nemá nič okrem tej **najtenšej identity**. A bez identity identifikácia zlyháva, pretože jednotlivec nemá nič, čoho by sa chytil a s čím by sa identifikoval.

Väčšina Západu sa začala orientovať na diverzitu, pričom diverzita už jednoducho nie je zdôrazňovaná na presadzovanie tolerancie, ale **ako cieľ sám o sebe**. Cieľovo orientovaná diverzita nemá nijaký iný dôvod okrem podpory diverzity ako najvyššieho dobra. Rovnako ako biologický mechanizmus, ktorý sa zvrhol na rakovinový, aj **reprodukcia diverzity nemá nijaký iný účel okrem toho, aby bolo viac diverzity**. A hoci určitá diverzita je dobrá, neobmedzená diverzita je rovnako deštruktívna ako každý vírus, pretože odbúrava všetky látky a nenecháva za sebou nič, iba uctievanie seba samej.

Multikulturalizmus sa čoraz viac odchyľuje od presadzovania diverzity s cieľom dosiahnuť jednotu v rámci národa a skôr preferuje diverzitu národov v rámci národa. Problém Eurábie je výsledkom zrušenia akýchkoľvek obmedzení diverzity a **kultúru, ktorá verí v diverzitu, vydal napospas kultúre, ktorá v diverzitu neverí**. Výsledky sú odporné a nevyhnutné z biologického i sociologického hľadiska. A identifikácia stráca svoju silu, keď sa diverzita natolko rozriedila národnú

identitu a kultúru do takej miery, že už niet ničoho, s čím by sa dalo stotožniť – s výnimkou cudzej kultúry. **Multikultúrna diverzita podporuje cudzie kultúry a identity na úkor národnej kultúry a identity**, ktorá jej má raziť cestu, alebo má byť celkom vytrhnutá aj s koreňmi, pretože stojí v ceste multikultúrnemu prístupu.

Potom niet teda divu, že mládež sa identifikuje s cudzou kultúrou. To je samozrejme normálnou súčasťou procesu dozrievania, že sa mládež identifikuje s cudzou kultúrou, čo sa môže prejavovať u detí vyššej triedy, ktorá hľadá nižšiu triedu v hudbe, kultúre a politike, ktorá je násilná alebo revolučná. Ako Churchill povedal: „*Ak nie ste liberál, keď máte 25, nemáte srdce. Ak nie ste konzervatívny, keď máte 35, nemáte mozog.*“ Vývoj z jedného do druhého nie je len otázkou zdravého rozumu alebo intelektu, ale súvisí s dozrievaním a **s identifikovaním sa so svojou rolou dospelého v živote**. (Je to čosi podobné, ako keď dieťa, ktoré sa identifikuje s rodičom opačného pohlavia, preorientuje svoju identifikáciu, keď začne skutočne plniť mužskú alebo ženskú rolu.)

Avšak aby identifikačný proces bol skutočne dokončený, **musí existovať dospelá rola, ktorú treba zastávať v národe, ktorý projektuje silný zmysel svojej vlastnej identity a záujmov**. Zlyhanie Prvého sveta poskytnúť obe tieto veci vedie k oneskorenej adolescencii a zrelosti a k vzniku fenoménu tridsaťročných, ba dokonca štyridsať a päťdesiatročných „detí“, ktoré nikdy nedospeli. A to samozrejme viedlo k výraznému **zvýšeniu počtu „dvadsaťpäťročných liberálov“**, ktorých mozog nedokázal dospieť, aj keď majú šesťdesiatpäť.

Tieto dva problémy sú medzi sebou navzájom prepojené a pomohli vytvoriť konšteláciu ďalších deštruktívnych kultúrnych patogénov, ktoré sa vzájomne živia a podporujú. **Oneskorená dospelosť vytvorila kultúru zameranú na mládež**, takže národy Prvého sveta majú kultúry orientované nie na múdrosť zrelého veku, ale **na výstredné impulzy mládeže...**, ktoré sú nové, riadiace sa poslednými trendmi, hlučné a nespútané. Obamovo víťazstvo bolo produktom kultúry, ktorá sa zdeformovala k uctievaniu mladosti, v ktorej štýl a móda boli v oveľa väčšej miere rozhodujúcejšie než skúsenosti a znalosti. Takáto kultúra je samozrejme veľmi ľahko manipulovateľná, ak máte vplyv a dobrú organizáciu.

Kultúra orientovaná na mládež je kultúrou *Carpe Diem*, ktorá neplánuje, nemyslí dopredu... jednoducho koná. Jej identifikácie sú plytké a prchavé, aj keď často vášnivé..., pretože stále hľadá čosi, s čím by sa dalo identifikovať. **Hodnota veci je v jej modernosti a módnosti**. Byť na „špici“ je dôležitejšie ako spoľahlivosť.

Proces dozrievania je proces, v ktorom celková identifikácia dieťaťa často ustupuje vzdorovitosti a odmietaniu identifikovať sa s rodinou a spoločnosťou, technika individualizácie, ktorá spôsobuje, že identifikácia sa bezcieľne nesie, až kým opäť nezakotví v rodine a v národe, pretože už rozvinutý jednotlivec na seba preberá dospelú rolu v spoločnosti.

Revolučné hnutia v priebehu histórie veľmi dobre pochopili túto medzeru a využili ju, pričom najúspešnejšie v tom boli ľavicové hnutia v 19. a 20. storočí, ktoré zmenili revolúciu na vedu. V druhej polovici 20. storočia však ich triumf kulminoval v Amerike a v Európe. (80. roky 20. storočia v prípade Izraela.) Použitím mládeže ako pákového mechanizmu, **anti-kultúra sa jednoducho stala kultúrou, a to tak vo všeobecnom ako aj politickom zmysle**. Povaha „roly dospelých“ v Prvom svete sa dramaticky zmenila, **rodina sa zrútila**, a každá nasledujúca generácia potom bola už iba produktom spoločnosti, ktorej starší členovia už neboli skutočne dospelí a ktorých spoločnosti vymenili svoje národné ideály za **progresívnu liberálnu vypchávku**.

Aké to všetko má dôsledky?

Keď sa proces dozrievania preruší, k identifikácii s rolou dospelého nikdy nedôjde. Rovnako ako

povraz bez kotvy, takáto osoba je odpútaná od akejkolvek dlhodobej lojality a **orientovaná iba na emócie a frustráciu nad vlastnými obmedzeniami**. Pre takúto osobu sa „identifikácia s cudzím“ stáva normou, spôsobom smerovania vlastného odmietnutia roly a autority dospelého. V celospoločenskom meradle to, čo sa deje, veľmi pripomína Štokholmský syndróm..., ale tu ide o identifikáciu poháňanú nie strachom, ale nezrelosťou.

Aby „identifikácia s cudzím“ bola závažným faktorom, cudzia kultúra musí byť silnejšia a odolnejšia, než jeho vlastná kultúra. To je samozrejme prirodzený výsledok **nálepkovania národnej kultúry ako reakčnej, rasistickej či nacionalistickej..., aby uvoľnila cestu diverzite a multikultúrnej spoločnosti**. Keď je domáca kultúra vytlačená, aby uvoľnila miesto cudzej kultúre alebo kultúram, miestni obyvatelia sa začínajú identifikovať s tou poslednou kultúrou, ktorá sa im predloží, alebo s tou, ktorá sa javí ako silnejšia, vitálnejšia alebo jasnejšia.

Rovnaký proces, ku ktorému došlo v Treťom svete, v Afrike a v Ázii a na Strednom východe, sa teraz obrátil a deje sa v Prvom svete, v krajinách ako je Európa a Amerika. Identifikácia s cudzími nie je nezvyčajná pre utláčané menšiny. Napríklad v kauze na Najvyššom súde Brown verzus Školská rada sa spoľahlo na Clarkov „bábikový test“, v ktorom čierne deti označovali čierne bábiky ako škaredé a biele bábiky ako atraktívne. Naproti tomu túžba dcéry Larryho Kinga po zvolení Baracka Obamu, aby bola čierna, demonštrovala obrat v Clarkovom „bábikovom teste“ opačným smerom.

Američania a Európania však nie sú utláčané menšiny, sú úspešné väčšiny. Neboli dlhodobo segregované, odstrkované, zotročované alebo diskriminované. Až doteraz.

Kultúry Prvého sveta už neprosperujú, ale umierajú. **Je to pomalá a škaredá smrť**, podobne ako človek, ktorý rok čo rok konzumuje kontaminované potraviny, o ktorých vie, že ho zabijú.

Čierne deti sa v rámci **Clarkovho experimentu s bábikami** identifikovali s bielymi bábikami, pretože sa implicitne naučili, že byť čierny je zlé a byť biely je dobré. Americké, európske, austrálske, izraelské a mnohé ďalšie deti z Prvého sveta sa už viac než dve generácie učia, že ich národy, ich kultúry, ich spôsoby života a ich ideály sú zlé. **Ich národy a kultúry sú dobré len do tej miery, do akej sa identifikujú s cudzím.**

Je sa čo čudovať, keď žijeme v národoch, ktoré deštruktívne zahli doľava? Bol by zázrak, keby tomu tak nebolo. Nie je ani pozoruhodné, že žijeme v spoločnostiach, na čele ktorých stoja deti, ktoré nikdy nedospel. Aby človek dospel, musí na seba prevziať rolu dospelého v spoločnosti. Keď sú štáty predmetom pohrdania, spoločnosť sa transformovala na multikultúrny porovnávací graf a **keď sa ešte aj rodinou opovrhne..., bol by zázrak, keby sme neboli valcovaní veľkými deťmi**, všade, kde sa len pozrieme.

Jadrom našich problémov je **kríza identity Prvého sveta, identity civilizovaných národov sveta**. Nie je to len vec toho, čo sa učí v školách, pretože zameranie sa na identifikáciu s cudzou kultúrou je poslanstvo obsiahnuté v každej forme pop kultúry a je opakované vo forme banálnych právd a poradenských rubrikami, filmami a televíziou, hudbou a literatúrou. Pred tým neexistuje únik ani spôsob, ako sa defenzívne od toho izolovať.

Islam sa teraz objavil ako cudzia kultúra, kultúra, ktorá premieňa Európu na Eurábiu. A od 9/11, celých osem rokov, je moslimský svet stredobodom pozornosti v Amerike. Niet teda divu, že už všade môžeme vidieť *keffiyeh* (moslimské šatky, ktoré nosia muži). Systém však znova a znova opakuje poslanstvo, že moslimovia sú naše obete, že ich náboženstvo je lepšie ako to naše a spôsob života je ušľachtilejší.

To je problém, ktorému čelíme a naša výzva. Aby sme prežili, musíme podporovať pozitívnu národnú

identitu, ktorá nie je založená na diverzite či cudzej kultúre, ale potrebujeme to nasmerovať **do rezistencie voči cudzej kultúre tam, kde je nepatričná**, alebo kde predstavuje hrozbu našim národom a kultúram. To neznamená intoleranciu kvôli intolerancii, ale identifikáciu s našim vlastným spôsobom života.

Islamská hrozba je hrozba teroristická, ale aj demografická a kultúrna. Napriek tomu najakútnejšou je hrozba kultúrna, pretože **na dobytie národa je nutné najprv zničiť jeho kultúru, jeho zmysel seba samého a metódu**, ktorou sa mládež identifikuje s budúcnosťou svojho národa.

Ak chceme prežiť a zvíťaziť, **viac ako silnú armádu musíme mať silné kultúry**. Vlastenectvo, národná uvedomelosť a viera spolu s vitálnymi a konkrétnymi identitami môžu tvoriť generáciu, ktorá dokáže vzdorovať tyranii islamu. Toto môže pomôcť transformovať národy Prvého sveta z detinstva do dospelosti, ako v dôsledku udalostí 9/11 dočasne urobilo tak veľa Američanov. Táto ukrutnosť bola budičkom pre mnohých, ktorí si uvedomili nielen zlá našich nepriateľov, ale cnosti nášho národa. Ono to po čase zmizlo, ako je tomu u väčšiny takýchto budičkov založených na šoku jednej udalosti. To, čo potrebujeme väčšmi než iba budiček, je národné prebudenie postavené na oživení národných hodnôt a národnej kultúry, **aby nám ukázali, kto sme boli a kým môžeme byť znova**.

Autor: Daniel Greenfield

Zdroj: <https://www.christianitas.sk>